GS 1968

Böjen Er lindar! Jag ser nu min Emma. Dröjen O windar! Jag hör hennes stämma, Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Dufwan Bland klippor Wår brudsång ren qwäder; Tufwan Med sippor Wår brudsång bekläder. Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Solen Framdansar Likt brölloppets tärnor Polen Bekransar Wår brudpäll med stjernor Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Wid månans sken, som sprider silfrets glans, Kring tälten samlade för nya strider, En ung Soldat, stod lutad mot sin lans, Och sjöng wid minnet af förflutna tider: "Gå milda flägt och sången bär, Att den min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag wakar här För åran och min älskarinna." :,:

Af mången wakteld lägren lystes opp! Och Fienden till striden syntes färdig; Den unga Krigarn sjöng med mod och hopp, Att bli sitt namn och sina fäder wärdig: "Flyg milda flägt och sången bär, Att den min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag wakar här För åran och min älskarinna." :,:

I stridens larm förwärfwas segrens krans Och morgondagen kallar oß till striden. Men, om jag stupa skall bredwid min lans, Långt från det hem, som wäntar mig med friden, "Må då den sista suck jag drar, Af Wästan förd, min hembygd hinna Och wittna att jag trogen war Min åra och min älskarinna." :,:

Fyra wackra och alldeles nya

Wisor,

Den Första:

Sandals Nißе wid ett hurtigt mod, rc.

Den Andra:

Fjäll-Gubben.

Den Tredje:

Stunden bortilar rc.

Den Fjerde:

Wid månans sken som sprider silfrets glans, rc.

(Sjunges under åtskilliga wackra melodier.)

Linköping, 1836,
Tryckt hos P. A. & G. C. Strömberg.

Du-pigor Ru wi odfä ha Som Ru bli Mattias och farfars Elfa i bädden Å Jägare Jungfi från lilla Ma Å hof-ribare Matteß, Syche uti fädren Å Ifrån-Unbers å fä te fanbers Sä bite för luftigt, blet å fä multigt Å bränwinet å pappradt.

Du gå te prästfar i förfta ny Å ta ut tysning å ge åt Klodare-Sälle, Som fe'an hem till Swinfta Sy fät fi du tar ingen annan uti bitt fälle, Swar-ten Jöns i Samra elle Syee i Slamra Sä fun fä wara, men lät fe du fpara Sngen fit till wärt gifte.

Döttfa gängen som hå wa tyst Sä som qwinfolta å fa att Skari wa trinner; Men Skari wille hå Ru wara tyst, Men alla granna fpribbe ut so wa billa Å spräfhuftra och spräften.

Ru wi att bjuda Skari fwara rätt mibt uppå Sörft fera Jungri i lilla Ärebals-flugs Å Ifrån Skäle fä spers Sengt i Skäle, Stinnarbys Milla och mor Sibilla Å spräfhuftra och spräften.

Sånget upp uti Norden på flellrygens topp, Ter stormarna rytta förfärligt, Sit wandrarens fleg fällan

Böjen Er lindar! Jag ser nu min Emma. Dröjen O windar! Jag hör hennes stämma, Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Dufwan Bland klippor Wår brudsång ren qwäder; Tufwan Med sippor Wår brudsång bekläder. Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Solen Framdansar Likt brölloppets tärnor Polen Bekransar Wår brudpäll med stjernor Natur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :,:

Wid månans sken, som sprider silfrets glans, Kring tälten samlade för nya strider, En ung Soldat, stod lutad mot sin lans, Och sjöng wid minnet af förflutna tider: "Gå milda flägt och sången bär, Att den min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag wakar här För åran och min älskarinna." :,:

Af mången wakteld lägren lystes opp! Och Fienden till striden syntes färdig; Den unga Krigarn sjöng med mod och hopp, Att bli sitt namn och sina fäder wärdig: "Flyg milda flägt och sången bär, Att den min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag wakar här För åran och min älskarinna." :,:

I stridens larm förwärfwas segrens krans Och morgondagen kallar oß till striden. Men, om jag stupa skall bredwid min lans, Långt från det hem, som wäntar mig med friden, "Må då den sista suck jag drar, Af Wästan förd, min hembygd hinna Och wittna att jag trogen war Min åra och min älskarinna." :,:

”Man tänkte dock narra på ju med god smak
Och löfte att blott wänna tiden; Men nu lita wi,
under wapnens bref, på Gud — wåra Gardar —
wår rättwisa fråg — Och ljunga som Lejon i striden.”

”Gitt öfwermod Alore finart unguåda fall, Ödes-
gåtwes omgjordab af bergen? Hans kämpar ren flyktta
— finart stundar hans fall, Och segarens hana på
Mäningar och Hall Gnart twajar med blåguda fägen.”

Du höjde den gamle fin hoppfrumpna kropp, litt
åga på himlen hon fälle, Han lyftade händerna an-
bättigt opp Och sade: ”Gud skydde din Gard och bitt
hopp: Men Hall är ett röfwarnes näste.”

”De fäll — just då mänen på himlen war half
mätt, Som flodhande lägan det brinner; Kåg ner
mot Gud min ljuset i treb, Gin Gon
och lit folk gerna spara; Han trodde, som fder efter
Gwenlf mannna seb, Nå belgben af löfen, just som
på en eb, Och sag hwarken lift eller fara.”

”Mäd åldrige Kung wille sitta i treb, Gin Gon
big på måßan — blif hos mig i natt Och jag dina
får will förbinda, så att Ditt blod icke mer dig för-
rinner.”

”Wid gryningen skall i din rustning du stå, Och
ila din post att bewaka. O! helsa Carls Bußar och
bed dem gå på, Och säg att de röda fått stryk af de
blå Så långt jag kan minnas tillbaka.”

Och morgonen kom; och den Unge förswann Då
snart hördes smattrande dunder. Den gamle af läng-
tan och hänryckning brann, Från bergsryggens höjd
såg helt tydligt nu han En strid som begyntes derunder.

Som Lejon mot Lejon, man rött och man drog.
”De blå — sade gubben — bli barska.” Och just
som de segrade — just som man slog Triumfmarsch —
den Äldrige leende dog. Hans kropp låg som bort-
falnad aska.

Stunden Bortilar, Men icke min smärta Lunden Han
hwilar Men icke mitt hjerta. O Emma! din wän,
Skall han wänta dig än? :,:

Hanen Hörs sjunga Sitt wäktare-qwäde. Swa-
nen Ses gunga På sjön med de späde. O Emma!
din wän, Skall han wänta dig än? :,:

Månan Sig kastar I böljornas sköte Rodnan
Framhastar Att fira wårt möte. O Emma! din wän,
Skall han wänta dig än? :,: